

ARTYKUŁ

„DLACZEGO AKREDYTACJE PRZEPROWADZONE PRZEZ IC W POLSCE SĄ NIEZBĘDNE”

Autor: Komisja Ekspertka ds. Akredytacji

1. Pozycja Izby Coachingu
2. Cele Izby
3. Budowanie prestiżu i platformy dbania o jakość coachingu
4. Ścieżka kształcenia coachy
5. Rozpoznanie zagadnienia
6. Dopasowanie do warunków polskich
7. Przygotowanie kadry
8. Dopasowanie szkoleń do aktualnych potrzeb rynku
9. Pozostawienie przychodów z akredytacji w Polsce
10. Tworzenie podstaw prawnych uchwalenia zawodu coacha w kraju (wzorzec dla Unii)

Powołaliśmy Izbę Coachingu z myślą o integracji środowiska i stworzeniu podstaw etyczno-prawnych dla podnoszenia jakości i dla rozwoju coachingu w Polsce. W statutowych celach Izby Coachingu jest dążenie do uchwalenia zawodu coacha. Izba Coachingu jest najwyżej prawnie umocowaną organizacją w sferze rozwijania i promowania coachingu. By stać się wartościowym i respektowanym przez samorządy, biznes i edukację partnerem potrzebuje stworzyć standardy zawodu coacha i określić ścieżkę kształcenia osób podejmujących ten zawód. Przy określaniu jakiegokolwiek zawodu, by uzyskać umocowanie prawne, trzeba określić zasady zdobycia zawodu, w tym ścieżkę kształcenia, wymagania egzaminacyjne, stopnie zaawansowania praktycznego. Standardy zawodu coacha, kodeks etyczny, kodeks

dobrych praktyk będą podstawą tworzenia struktury wspierającej zarówno kształcenie, rozwój jak i dalszą weryfikację kwalifikacji coachów. Także będą podstawą określenie wymagań, jakie będą musiały spełniać programy coachingowe oraz szkoły kształcące coachów akredytowane przez IC.

Zadaniem grupy do spraw akredytacji jest przyjrzenie się funkcjonującym systemom akredytacji w Europie i na świecie i wyłonienie zasad akredytacji, które sprawdzają się w praktyce i spełniają światowe standardy wykonywania zawodu coacha. Przystosowanie ścieżki kształcenia i określenie umiejętności niezbędnych do uzyskania akredytacji musi zostać przystosowane do warunków polskich. Przykładem może być różnica pomiędzy potrzebami polskimi i angielskimi; w programach angielskich kładzie się nacisk na nauczanie coachów przerywania coachowanemu dla dobra procesu coachingowego, podczas gdy Polaków generalnie trzeba nauczyć nieprzerywania rozmowy...

Aby stworzyć sprawnie funkcjonujący system akredytacji trzeba dogłębnie poznać zagadnienie, co automatycznie wpływa na rozwój znajomości tego obszaru w łonie członków Izby. By system rzeczywiście służył zarówno coachom indywidualnym, jak i szkołom kształcącym coachów oraz odbiorcom coachingu, trzeba wyłonić (lub wykształcić) spośród społeczności coachów osoby posiadające zarówno przygotowanie wewnętrzne, doświadczenie praktyczne i umiejętności niezbędne do pełnienia roli egzaminatorów, superwizorów, mentorów, fachowców określających i oceniających zawartości akredytowanych programów. To znowu wpłynie na podniesienie kwalifikacji osób działających w ramach Izby, stworzy środowisko osób zorientowanych w zagadnieniu, które wiele osób traktuje po macoszemu.

Ułatwienie procesu akredytacyjnego poprzez stworzenie polskiej drogi określającej standardy, wymagania, zorganizowanie systemu łatwo dostępnej superwizji czy mentoringu, zachęci coachów do akredytowania się i pomoże sponsorom i klientom coachingu sprawniej i rzetelniej uzyskiwać informację o fachowcach w chwilowo bardzo nierównym i niedoprecyzowanym świecie coachów. Również ułatwi potencjalnym coachom znalezienie ścieżki kształcenia odpowiadającej ich potrzebom i spełniającej ich oczekiwania jakościowe i programowe.

Niebagatelnym atutem stworzenia systemu akredytacji przy Izbie jest pozostawienie funduszy przeznaczanych na akredytację w Polsce.

Izba tworząc ścieżkę kształcenia i akredytowania coachów przeciera też szlak do uchwalenia zawodu coacha w Polsce a może w przyszłości też w Unii.